

LA FONT

Al peu de una montanya naxia una font de aigües puras y cristallinas donant origen á un riuhet de curs ràpit. En la pedra que la dominaba formant en torn d'ella un piló tapissat de verda molsa que, esmaltaban las petitas garitas hi havia grabada inscripció.

«Asémblat á aquesta font.»

Cert dia tres viatjers, fatigats per una penosa caminada se sentaren allà á l'home de unas alsinas pera disfrutar alguns moments de repòs y de frescor.

Al empendrer de nou son camí reperaren la inscripció y s'preguntàren mutualement quin era son significat.

Després de breus instants de reflexió, un d'ells prengué la paraula; era un mercader constantment preocupat en son treball y en sos ganancias.

Crech, digué, comprendre aquesta inscripció.

Significa: «Esforsat en esser treballador y perseverant y farás fortuna». Aquesta font es imatge de la activitat, puig sempre va; y lo símbol de la perseverancia, puig, si troba un obstacle lo franquexa, ja sia acomodant sas aigües, ja evitánlo per un habili rodeix: aquí es un petit canó que un noy recull ab lo palmell de sas mans. mestart s'converteix en un regaró y prompte en riu ánima de la industria y riquesa de la comarca. Aixís es com s'arriba á la fortuna.

Lo segon viatjer, jove de mirada cándida va interròmprel dient:

A mi 'm sembla que assemblarse á aquesta font neta es conservar ab molt cuidat nostra ánima pura. Vejeu com eix líquit s' desprent hermós y clà. Si cualsevol causa entelés sa pureza dexaria de reproduir la imatge de las flors, qu' adornan sas voras y forman un graciós march ó la platjada cinta de sas aigües. Aixís, quant

nostra ánima s' conserva pura, es lo mirall de Deu, però quant s' t'ca ja no reflexa las bellasas del cel. Lo net font s' converteix allavoras en una fanguera.

Lo tercer viatjer, vel venerable, també prengué á la vegada la paraula.

Tots dos teniu rahó, amichs meus: no obstant permeteume que una experiencia completi vostres pensaments. Vosté, digné, dirijinse al primer, sols ven en lo treball un m di de adquirir rapidament una fortuna, olvidant que l' home no habitá la terra ab lo exclusiu objecte de guanyar dinés, sino pera practicar las virtuts, aqueixas verdaderas riquesas del cristiá. Vosté amich meu digné al segon, té rahó al veurer en la netedat de aqueixas aigües una fidel imatge de la pureza del ánima; pro hi ha una virtut mes bonica que la activitat y no menos agradatble á Deu que la pureza tal es, la caritat.

Aqueixa corrent nos ho ensenya: observeu com sempre segueix regularment l' camí que li ha trasat la voluntat del Omnipotent, com porta la abundancia y fertilitat als camps que atravessa, y com sens minvar may, aquesta font reparteix á tots sas aigües frescas y sabrosas. Reb la sua part la hermosa floreta, ab élla apaga la set lo auell que nihua en sas contorns y s' rafa lo fatigat viatjer. Aquesta font prodiga sos beneficis fins als ingrats que la oblidan ó que se atreveixent á embrutarla.

Veus aquí la imatge de la caritat, sempre generosa, sempre bastant rica quant se tracta de fer bé, sempre bona fins pera l' ingrat que la vilipendia, sempre disposta á donar lo perdó, perque recorda aquesta veritat «Qui dona als pobres, presta á Deu».

Los dos companys del vell que l' escoltaren ab silenci, li allergaren la mà pera ajudarlo á aixecarse y le oferiren l' ajuda de sos brassos.

Gracias, amichs meus, digué, lo bon viatjer; pró dexeume que vos esplique altre de las ensenyansas de aquesta font.

Beveyeu eixas onasque ban sempre avansens tornar may al lloch de son naixement